

วุฒิสภา : อีกก้าวหนึ่งของปฏิรูปการเมือง

ฉลาดชาย รมิตานนท์

คณะสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผลการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกที่เพิ่งผ่านไปเป็นเครื่องสะท้อนหรือตัวชี้วัดการเมืองไทยในอนาคตในแนวทางที่ดีขึ้นหรือไม่ เป็นคำถามที่คนส่วนใหญ่ตั้ง และเท่าที่มีการตอบกันไปบ้างแล้วคือ น่าจะได้ แต่ทั้งนี้อย่าลืมว่าผลการเลือกตั้งที่เป็นทางการของทั้งประเทศยังไม่ออก แถมยังมีทีท่าว่าจะยุ่งยากยืดเยื้อไม่น้อย

อย่างไรก็ตามหากดูภาพรวมของทั้งประเทศแล้วอาจรู้สึกหนักใจเพราะกระแสของเงินและอิทธิพลในระบบรวมทั้งอิทธิพลมีดยังคงปรากฏให้เห็นมากในขณะที่คนที่ต้องการเข้ามาทำให้การเมืองดีขึ้นเพื่อที่เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมดีตามขึ้นไปด้วยนั้นอาจยังดูว่าเข้ามาน้อยอยู่ แต่ประเด็นนี้ยังไม่สู้ที่น่าหนักใจเท่าไร เมื่อเทียบกับเรื่องความแตกต่างระหว่างกรุงเทพฯกับภูธรและอื่นๆ อีกสองสามประเด็น

ลองเปรียบเทียบกรุงเทพฯกับเชียงใหม่ซึ่งเป็นเมืองที่โดยผิวเผินอาจดูว่าไม่น่าจะแตกต่างกันมากนักในเชิงความคิดและพฤติกรรมของผู้คนในทางการเมือง แต่ผลการเลือกตั้ง สว.กลับสะท้อนว่าเชียงใหม่และจังหวัดอื่น ๆ ทั้งหลายยังเป็นเมือง “ชายขอบ” อยู่มากในเรื่องของ “การเลือกตั้ง”

ผู้เขียนขอย้ำว่า “การเลือกตั้ง” ซึ่งเป็น “วิธีการ” หนึ่งของประชาธิปไตยยังเป็นตัวปัญหาอยู่ ประเด็นนี้สำคัญ เพราะหากไม่ดูกันให้ลึกอีกสักหน่อย ก็อาจได้ข้อสรุปในทางลบว่า ประชาชนในต่างจังหวัดนั้นยังโง่เง่า ยังไม่สามารถบอกได้ว่าคนเลวกับคนดีนั้นต่างกันอย่างไร หรืออาจถูกขู่หาทางจริยธรรมทางการเมืองที่รุนแรงกว่านั้น เช่นว่าเป็นประชาชนผู้ไม่เห็นแก่ผลประโยชน์ระยะยาวของประเทศชาติ เป็นพวกที่สันดานชอบขายสิทธิขายเสียง ขายชาติ เห็นแก่เงินเล็ก ๆ น้อยๆ เป็นต้น

ที่จริงแล้วคนในชนบทรู้ว่าใครดีใครชั่ว แต่ระบบอุปถัมภ์ที่มีทั้งการให้การ แจกในภาวะที่พวกเขาากจนนั้นเป็นเรื่องปฏิเสธได้ยาก ยิ่งถ้าควบคุมด้วยการใช้อำนาจ แบบมาเฟียหรือเจ้าพ่อด้วยแล้ว การปฏิเสธไม่ใช่ทางออกที่ฉลาดเลย ปราบปรามการฉ้อโกงนี้ก็เป็นจริงใน กทม. บางเขตด้วยมิใช่หรือ ไม่ใช่ว่าชาวบ้านบางส่วนไม่ต้องการเบี้ยว คือรับเงินแต่ไม่เลือก ปัญหาอยู่ที่กลัวว่าจะถูกเจ้าพ่อจับได้ต่างหาก ฉะนั้นถ้าแก้ปัญหานี้ได้โดยการนำบัตรไปนับรวมกัน ณ ที่เดียว การเมืองไทยผ่านการเลือกตั้งจะดีขึ้นอีกมากทีเดียว แต่ขณะนี้ก็ยังปัญหาการโกงอีกมากมายหลายวิธีที่เป็นภาระหนักของ กกต. ที่ จะตัดสินใจว่าจะประกาศผลหรือไม่หรือจะทำอย่างไรในหลายเขต

ประเด็นสำคัญที่น่าจะต้องถกกันก่อนประกาศผลสุดท้ายคือ หากดูภาพรวมทั้งประเทศแล้ว ทุกฝ่ายลงความเห็นว่า สมาชิกวุฒิสภาชุดใหม่นี้ประกอบขึ้นด้วยความหลากหลาย หรือภาษาทางการเมืองไทยเรียกว่า “หลายพ่อพันธุ์แม่” ปราบปรามการฉ้อโกงนี้เป็นเรื่องดีมากกว่าเป็นผลเสีย กล่าวคือสมาชิก สว. ส่วนใหญ่น่าจะไม่ใช่กลุ่มคนที่ถูกจัดตั้งโดยพรรคการเมือง หลายคนเป็นข้าราชการเก่าทั้งฝ่ายปกครอง ครู และกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ มีทั้งอดีตนายทหาร นายตำรวจ หากดีควมว่าคนเหล่านี้มีความหวังดีต่อชาติบ้านเมืองเป็นพื้นฐาน หากแต่ยังขาดแนวคิดและทิศทางในการทำงานในสถานการณ์ที่พลังโลกาภิวัตน์ กำหนดความซับซ้อนหลากหลายต่อสังคมไทยในทุก ๆ ด้าน ดังนั้นหากมีการจัดระบบการนำที่ดีขึ้นมาในวุฒิสภาชุดใหม่ มีการนำเสนอแนวทางที่สามารถมองเห็นได้ว่าจะเป็นผลดีต่อประเทศชาติและสังคมโดยส่วนรวมแล้ว กลุ่มที่จะทำหน้าที่เป็นแกนนำในวุฒิสภาก็น่าจะได้แนวร่วมจากกลุ่มข้าราชการเก่าผู้มีประสบการณ์เหล่านี้

ประเด็นสำคัญต่อไปคือ กลุ่มใดจะเป็นแกนนำของวุฒิสภา ประเด็นนี้น่าสนใจมาก เพราะการช่วงชิงการนำจะเกิดขึ้นแน่นอน แต่ปัจจัยตัดสินน่าจะอยู่ที่ผลการเลือกตั้ง สว. ในกทม. ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าประชาชนที่เป็นชนชั้นกลางที่มักจะมีบทบาททางการเมืองโดดเด่นมาโดยตลอดนั้น ต้องการให้องค์กรประกอบและทิศทางการนำของสว. เป็นอย่างไร **ความจริง** ต่อปัญหาในอดีต ปัจจุบันและภาพของอนาคต ที่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาที่เข้าใจได้ ผ่านทางสื่อมวลชนต่าง ๆ เป็นคุณสมบัติสำคัญ ไม่ใช่บอกว่าตัวเก่งแต่ไม่สามารถพูดให้คนฟังเชื่อเช่นนั้นได้ **ผลงาน**ที่ประจักษ์

ชัดเป็นเวลายาวนานเป็นปัจจัยสำคัญ **ความซื่อสัตย์สุจริต**ที่จะต้องควบคู่มา กับ **ความกล้า**ที่จะแก้ปัญหาโดยไม่ติดยึดกับพรรคและพวก ที่กล่าวกันว่าเป็นปัจจัยที่ผูกมัดให้หัวหน้าฝ่ายบริหารปัจจุบันคือนายชวน หลีกภัย ไม่อาจแก้ปัญหาสำคัญคือคอร์รัปชันในสังคมไทยได้ แม้โดยส่วนตัวจะมีภาพของความซื่อสัตย์ติดอยู่บ้างก็ตาม

อนึ่งความกล้าหาญในที่นี้ไม่ได้มีความหมายถึงความกล้าในฐานะที่เป็นปัจเจกชนแต่หมายถึงความกล้าในฐานะที่เป็นขององค์กรซึ่งในกรณีนี้คือวุฒิสภาทั้งสภา ความกล้าในฐานะปัจเจกชนอย่างเดียวไม่อาจนำไปสู่การแก้ปัญหาได้หากความกล้าไม่ได้รับการพิสูจน์ด้วยการปฏิบัติ

ปรากฏการณ์ที่นักสังเกตการณ์ทางการเมืองหลายคนแสดงความแปลกใจคือการได้คะแนนสูงสุดใน กทม. ของ **คุณปราโมทย์ ไม้กลัด** เท่าที่พอจะวิเคราะห์ได้รวมทั้งจากปากคำของเจ้าตัวเองคือ **ผลงานการใช้ความรู้ด้านเทคนิคการชลประทาน** ป้องกันไม่ให้น้ำท่วมกทม. อีกปัจจัยหนึ่งที่เจ้าตัวบอกว่าสำคัญอีกเช่นกันคือการแพร่หลายของเอกสารแนะนำตัว ความจริงแล้วประเด็นนี้ชี้ให้เห็นว่าคุณปราโมทย์ไม่ใช่คนหัวเดียวกระเทียมลีบประเภท “เข้ามาคนเดียว” อะไรทำนองนั้น การได้คะแนนเสียงมากมาย การแพร่หลายของเอกสารแนะนำตัวแสดงให้เห็นว่า **คุณปราโมทย์มีคะแนนจัดตั้ง “ตามธรรมชาติ”** หรือไม่เป็นทางการ ไม่ผ่านพรรคการเมืองอยู่มากมาย มหาศาลและเป็นเครือข่ายที่แน่นหนาและมีประสิทธิภาพมากอันเป็นสิ่งที่ไม่ควรมองข้าม ภาพลักษณ์ประจำตัว ของคุณปราโมทย์ ในระยะก่อนออกจากราชการคือภาพของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่แข็งข้อกับนักการเมืองแต่ก็ควรวิเคราะห์เช่นกันว่าเบื้องหลังความแข็งหรือความกล้านั้นคืออะไร พูด่างๆ คือ **แบ็คทางการเมือง**ของคุณปราโมทย์อยู่ที่ไหน เครือข่ายของข้าราชการทั้งหลายผู้เบือนหน้านักการเมืองเลวๆ รวมทั้งนักการเมืองที่ดีหรืออ้างว่าดีแต่ไม่ทำอะไรเลย เอาตัวรอดไปวันๆ เครือข่ายที่ว่านี้คืออำนาจที่ซ่อนอยู่ข้างหลังคุณปราโมทย์ ไซ้ใหม่ ก็คงจะไซ้แต่ไม่ไซ้ทั้งหมด แล้วทั้งหมดคืออะไร ก็คงไม่เหมาะที่จะวิเคราะห์

ถ้าจะบอกว่าคุณปราโมทย์ ไม่เป็นที่คุ้นหน้าคุ้นตาประชาชนก็คงไม่ถูกต้องนัก ภาพของคุณปราโมทย์ปรากฏในจอโทรทัศน์มานานเป็นสิบๆ ปีแล้ว ในฐานะผู้เชี่ยวชาญผู้ถวายเป็นข้อมูลเรื่องการจัดการน้ำให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมา

โดยตลอด ฉะนั้นคุณปราโมทย์จึงเป็นบุคคลที่ชนชั้นกลางประเภทข้าราชการประจำรู้จัก และคุ้นหน้าเป็นอย่างดี การมาของคุณปราโมทย์ในฐานะสมาชิกวุฒิสภาที่ทำหน้าที่ควบคุมตรวจสอบฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ คงทำให้นักการเมืองบางกลุ่มบางคน รู้สึกอึดอัดไม่มากก็น้อย

เช่นเดียวกับกรณีของคุณ**มิชชัย วีระไวทยะ** และคุณ**โสภณ สุภาพงษ์** ก็เช่นกัน ทั้งสองท่านเป็นคนดีมีความสามารถอย่างแน่นอนไม่มีใครเถียง แต่การเติบโตทางการเมืองทางสังคม เศรษฐกิจของทั้งสองก็ไม่เป็นไป “ตามธรรมชาติ” ที่จริงแล้วไม่มีอะไรที่ยุ่งยากมาเบียดเบียนหลังข้อสรุปนี้ ทั้งนี้เพราะปรากฏการณ์ทางสังคมต่าง ๆ ที่เรามองเห็นในทางวิชาการยุคนี้ถือว่าเป็น **การสร้างทางสังคม**ทั้งสิ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ทุกอย่างจึงเป็นกระบวนการของการต่อสู้ทางอำนาจ เมื่อเป็นกระบวนการก็ต้องมีขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม (Social movements) อยู่เบื้องหลังแต่มันคืออะไรบ้างนั้น เอาไว้พูดในส่วนของ “วาระแห่งชาติ” ในตอนท้ายของบทวิเคราะห์นี้

หันกลับไปดูว่าที่วุฒิสภาทั้งสองท่านอีกที ประสบการณ์ในฐานะเป็นผู้บริหารระดับสูงของกลุ่มบริษัทที่ถือว่าเป็นยักษ์ใหญ่ของ “ทุนไทย” มานานน่าจะเป็นจุดแข็งของวุฒิสภาชุดใหม่ในหลาย ๆ ด้าน คุณ**มิชชัย วีระไวทยะ**จาก **ปตท.** ไม่ใช่คนหน้าใหม่ในสังคมไทย ย้อนหลังไปสิบกว่าปีที่แล้วเคยมีบาร์มีและคะแนนนิยมพอที่เกือบจะได้เป็นผู้ว่า กทม. เลยทีเดียว ถือว่าเป็นคุณหนุ่มรุ่นใหม่ที่ไฟแรง แบ็คแข็งของยุคนั้นก็ว่าได้ ถึงแม้จะไม่ได้มีโอกาสเข้าทำงานการเมืองโดยตรง แต่สิบกว่าปีที่ผ่านมา คุณ**มิชชัย**ก็ประสบความสำเร็จในการรณรงค์เรื่องการใช้ถุงยาง วางแผนครอบครัวจนมีชื่อเสียงไปทั่วโลก นอกจากนั้นก็ยังขยายฐานออกไปสู่งานพัฒนาชนบทที่งอกออกมา งานวางแผนครอบครัว มีเครือข่ายในนามของ NGO ของคนชั้นสูงที่กว้างขวางไม่น้อยเลย ส่วนคุณ**โสภณ**นั้น ภาพลักษณ์ของ**บางจากปิโตรเลียม** ภายใต้การบริหารงานของคุณ**โสภณ** เป็นภาพลักษณ์ทางการเมืองที่ยืนอยู่ข้าง**คนจนและสิ่งแวดล้อม** ในขณะที่ **ปตท.** ผู้ที่มีภาพของทุนที่ไม่คิดถึงเรื่องดังกล่าวแถมยังติดลบอย่างฉกรรจ์ในกรณีของท่าอากาศยานแห่งใหม่และตัดฝ้าป่าเมืองกาญจน์

จากจุดยืนดังกล่าวประกอบกับโดยส่วนตัวแล้วเป็นคนดี สุภาพ ถ่อมตน (อ่อนน้อมแข็งใน) คุณ**โสภณ**จึงเป็นที่นับถือในหมู่ NGO ชนชั้นกลางซึ่งเป็น NGO ส่วน

ใหญ่และเป็นส่วนหัวอยู่ในสังคมไทย ความเป็นคุณโสภณ คุณมีชัยและคุณปราโมทย์ที่ไม่ธรรมดา มี “พื้นที่” อยู่ในวาทะกรรมด้านต่าง ๆ ที่แต่ละเรื่องล้วนเคยเป็นหรือยังคงเป็นวาระแห่งชาติ (เช่นปัญหาประชากร ปัญหาน้ำ ปัญหการพัฒนาชนบทหรือคนจน) น่าจะเป็นคำตอบได้ว่าเหตุใดทั้งสามท่านนี้จึงมาแรง และน่าจะตัวกำหนดและผลักดัน “วาระแห่งชาติ” ต่อไปภายใต้ การปฏิรูปการเมือง

กลุ่มคนที่น่าสนใจถัดไปน่าจะได้แก่ **คุณวัลลภ ตังคณานุรักษ์** (ครูหยุด) ผู้จ้างงานและโดดเด่นทางด้านปัญหาเด็กมายาวนาน **คุณจอห์น อังภากรณ์** ผู้ที่หลุดขึ้นมาได้ด้วยผลงานที่ลุยมาหนักด้านปัญหาเอดส์ ที่บางคนอาจคิดว่า คุณธรรมและความดีของอาจารย์ป่วย ช่วยตั้งต้นที่ดีให้ก็ไม่ผิดแต่ไม่ถูกเสียทั้งหมด คุณจอห์นทำงานหนักด้วยตนเอง พร้อมกับต้องแบกรับคุณธรรมที่อาจารย์ป่วยมอบเป็นมรดกให้ด้วยซึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ สองท่านนี้น่าสนใจมากเพราะเป็นตัวแทนของ NGO ที่น่าจะค่อนข้างอิสระ จับเรื่องสำคัญในระดับที่สามารถเป็นวาระแห่งชาติใหม่ได้ในยุค ค.ศ.2000 คือเรื่อง “สิทธิมนุษยชน” (สิทธิเด็ก สิทธิผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS) ความสามารถส่วนตัวในด้านการสร้างวาทะกรรมออกมาก็นับว่าสูงด้วยกันทั้งคู่ ความเป็นผู้นำที่สามารถเข้าสู่ปัญหาในระดับสากลก็มีอยู่มาก โดยเฉพาะในกรณีของคุณจอห์น ตัวแทนจาก NGO สองท่านนี้จะไปกันได้ดีกับ NGO ภาครัฐที่หลุดเข้ามาในขณะนี้ผู้เขียนยังไม่ได้ข้อมูลครบถ้วน แต่เท่าที่เห็นมีแน่ ๆ คือ **คุณเดือนใจ ดิเทศน์** ผู้ที่ทุ่มเททำงานให้กับ “ชนกลุ่มน้อย” โดยเฉพาะชาวเขาในภาคเหนือของประเทศไทยมาไม่น้อยกว่ายี่สิบปีกระมัง คุณเดือนใจ แม้จะทำงานในฐานะ NGO ธรรมดา ๆ แต่คุณเดือนใจไม่ธรรมดา เธอมีทั้งความสามารถ มีทั้งพลังกาย พลังใจ พลังความคิด เธอมีเครือข่ายความสัมพันธ์กว้างขวาง เป็นเจ้าของรางวัลบุคคลดีเด่นจากหลายสถาบันทั้งภายในและภายนอกประเทศ ภูมิหลังเหล่านี้จะทำให้เธอเป็นหนึ่งในแกนนำของวุฒิสภายุคใหม่ อย่างไม่ต้องสงสัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ “ปัญหาชาวเขา” ยังคงเป็นประเด็นสำคัญอยู่ในเมืองไทย และจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของวาระสากล ภายใต้นโยบายการผลักดันโดยชุมชนประเทศมหาอำนาจให้เรื่อง สิทธิมนุษยชนเป็นกติกาสากลในโลกยุคหลัง ค.ศ.2000

อนึ่งน่าจะเสียดายที่ตัวแทน NGO สายสิทธิสตรีเช่น ดร.สายสุรี จุติกุล ไม่หลุดเข้ามาในเวที กทม.

คราวนี้คงมาถึงสายนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่จะต้องกล่าวถึงกัน เช่น **ดร.เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง** **อ.แก้วสรร อติโพธิ** และ **คุณสั๊ก กอแสง เรือง**

ดร.เจิมศักดิ์ นั้นความจริงแล้วไม่จำเป็นต้องพูดถึงก็ได้ ท่านทำงานหนัก ด้านการสร้างพื้นที่ทางสังคมให้กับผู้คนในชนบทมานานและทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยิ่ง ความเห็นนักเศรษฐศาสตร์ที่แน่นทางวิชาการ จับปัญหาทุกระดับ และทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องตลาดโลกกับนโยบายการเกษตรส่งออกของรัฐ (ข้าว อ้อย มัน ฯลฯ) ลงมาจนถึงเรื่องวาทะกรรมป่าชุมชน และเรื่องอื่น ๆ ทุกเรื่องที่เป็นประเด็นในสังคมไทย ความสามารถในการเข้าถึงเครือข่ายวิฑูย – โทรทัศน์อย่างกว้างขวาง ซึ่งคนธรรมดาทั่วไปไม่มีโอกาสทำได้ ทำให้อาจารย์เจิมศักดิ์ เองมีพื้นที่อยู่มากมายในสังคมไทย ภาพของคนกล้ายิงคำถามแรง ๆ อย่างไม่เกรงใจและภาพด้านดีอีกมากมาย จึงไม่น่าแปลกใจที่เริ่มมีกระแสผลักดันให้ ดร.เจิมศักดิ์ รับตำแหน่งประธานวุฒิสภา ซึ่งหากไม่ติดขัดโดยอ้างอาวุโสมาขวางแล้ว ถือว่าเป็นปรากฏการณ์สำคัญที่น่าจับตาอย่างใกล้ชิดเลยทีเดียว

อาจารย์แก้วสรร นับว่าสร้างพื้นที่ได้เร็วมากในการเมืองไทย ความเป็นอาจารย์ (หัวแข็ง) นักกฎหมายแบบตรงไปตรงมาเข้าใจง่าย และลีลาส่วนตัวแบบขวานผ่าซาก ทำให้ชื่ออาจารย์แก้วสรรติดปากผู้คนอย่างรวดเร็วในช่วงร่างและรณรงค์รัฐธรรมนูญ ยิ่งมี**คุณสั๊ก กอแสงเรือง** จากสภาพนายความเข้าไปร่วมทีมด้วยอีกคน น่าจะทำให้จุดอ่อน(ถ้าหากมี)ทางด้านกฎหมายของวุฒิสภาลดลงไปได้มากโข โดยเฉพาะเมื่อจะต้องคอยตรวจสอบฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหาร

อีกสองคนที่น่าพูดถึงในช่วงนี้คือ **ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล** และ **อาจารย์ไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ** จากสุพรรณบุรี และโคราชตามลำดับ ก็น่าจะสามารถนำประสบการณ์ ความรู้ผลงาน เครือข่ายและบารมีเข้ามาเป็นองค์ประกอบในแก่นนำวุฒิสภาได้เช่นกัน

ประเด็นปัญหาสำคัญอันต่อไปคือ กลุ่มแกนนำจะสามารถจัดระบบกันเข้าเป็นองค์กรที่มีพลังจริง ได้ อย่างไร

คำตอบคงหนีไม่พ้นการเอาหน้าที่เป็นตัวนำ ซึ่งแม้จะกำหนดไว้แล้วในรัฐธรรมนูญ ก็เชื่อว่าคงตกลงกันได้ง่าย ๆ ว่าคืออะไร เรื่องอะไร อย่างไร เมื่อไรเป็นต้น ก็คงจะใช้เวลาถกกันอีกพักหนึ่ง

อย่างไรก็ตามผู้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าโดยเจตนารมณ์ลึก ๆ โดยรวมของรัฐธรรมนูญแล้วต้องการให้เกิดการปฏิรูปการเมือง แต่มีคำถามต่อไปว่าปฏิรูปไปเพื่ออะไร อาจมีคำตอบว่าเพื่อให้เกิดประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมของประชาชนในขอบเขตที่กว้างขวางที่สุด แต่ก็ยังมีคำถามต่อไปว่าประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทำอะไร คำตอบแบบฟันธงก็คงตอบว่า **เพื่อแก้ปัญหาของประเทศชาติ** แล้วปัญหาของประเทศชาติที่สำคัญๆ มีเรื่องอะไรบ้าง

คุณโสภณ สุภาพงษ์ ได้แย้มออกมาแล้วว่าท่านเห็นว่า **“วาระแห่งชาติ”** ที่สำคัญ ๆ ได้แก่ หนึ่งการแก้ไขปัญหาคอขวดความยากจน สองการแก้ปัญหาคอร์รัปชัน สามการแก้ปัญหายาเสพติดติดและ สี่การแก้ปัญหาคอร์รัปชันทางเศรษฐกิจโดยบรรษัทข้ามชาติ พร้อมทั้งอธิบายสั้น ๆ ว่าปัญหาเหล่านี้เกี่ยวข้องกับกันนัวเนีย

วุฒิสภาชุดใหม่จะรวมกันได้บนฐานของการผลักดันให้เกิดการแก้ปัญหา ทั้งสี่ข้อได้ใหม่ หรือการพูดถึงปัญหาเหล่านี้เป็นเรื่องนอกหน้าที่คือคำถามที่ต้องตั้งเอาไว้

มีเสียงเตือนมาจากประธานวุฒิสภาชุดปัจจุบันที่จะหมดสมัยในวันที่ 21 มีนาคมนี้ว่า วิธีคิดดังกล่าวข้างบนเป็นการล้ำเส้น ขอให้ที่วุฒิสมาชิกทั้งหลายไปศึกษาหน้าที่ของตนตามรัฐธรรมนูญเสียก่อน อย่างเพิ่งพูดอะไร โดยเฉพาะพูดในสิ่งที่ทำไม่ได้หรือเป็นไปไม่ได้แล้วจะเสียหายต่อความคาดหวังของประชาชน สรุปได้ว่าเรื่องทั้งหมดคงไม่ง่ายอย่างแน่นอน

ทีวีเคราะห์มาทั้งหมดนี้อาจเป็นการชิงสุกก่อนห่าม เพราะผลการเลือกตั้งอย่างเป็นทางการยังไม่ออก ปทุมธานี เชียงใหม่และอีกหลาย ๆ จังหวัดกำลังมีการร่อนเร่เรียน กกต. ของแต่ละจังหวัดอยู่ว่ามีกาทุจริต มีการโกง มีการทำผิดกฎหมาย ผลจะออกอย่างไรจะให้มีการเลือกตั้งใหม่หรือไม่ อาจสำคัญมากกว่า การวิเคราะห์ข้างบนก็ได้เพราะเป็นสิ่งที่ กกต. จะต้องทำและสามารถทำได้ มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญ ไม่มีใครใหญ่กว่า กกต. อีกแล้ว ถ้า กกต. ไม่เด็ดขาด จะโทษใครต่อไปไม่ได้อีกแล้ว นอกจาก กกต. เอง

แต่ในขณะที่ยังรอผลกันอยู่นี้ คิดล่วงหน้ากันไว้บ้างก็คงไม่เสียหายอะไร
ยังไง ๆ เส้นตายของการมีวุฒิสภาชุดใหม่ก็ต้องมาถึงอย่างแน่นอน
